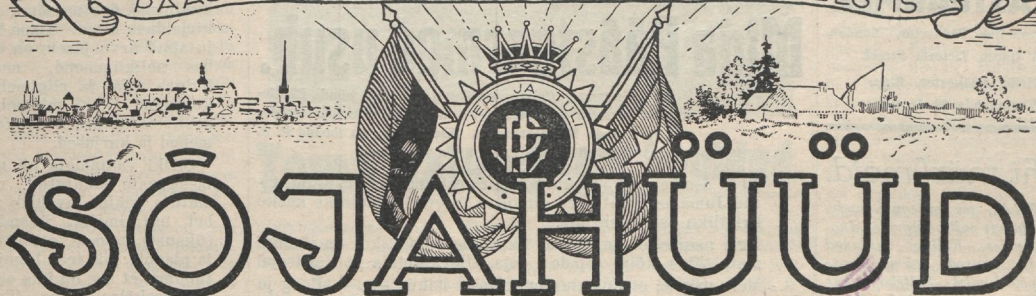

DÄASTEARMEE AMETLIK HÄALEKANDJA EESTIS

EVANGELINE BOOTH, KINDRAL

WILLIAM BOOTH, ASUTAJA

ALFRED LÖCKYER, DIVIISI KOMANDÖR

Nr. 67

Tallinn, 1. veebruaril 1935

7. aastakäik

Kiirrong „Lendav Shotlane”!

Lendur, tiireldes lennukiga kiirrongi kohal, on nobedam kiirrongist.

Raadio kaudu tänapäev saabub õhku paisatud sõna kiiremini kui lennuk — ja palved jõuavad Jumala südame juurde enne kui sõnad on väljendatud.

Ei tohi aega kaotada ega raugeda meie võitluses rahu eest, mida Kristus toob meile jälle.

PÄÄSTEARMEE

Rahvusvaheline Pääkorter, London,
101 Queen Victoria Street.

Diviisi Pääkorter, Riga,
Kenina iela 32 dz. 3-a.

Juhi märkmeid.

KINDRAL on praegu koosolekuid pidamas mitmesugustes Inglismaa osades. Kõikjal kuulavad Kindralit suurel rahvahulgad; on ka pöördumisi. Seltskondlike vastuvõtte on korraldatud talle ja teda on sidamlikult teritanud sõtsiaalsed ja usulised esindajad. Eriline vastuvõtt korraldati Kindralile Londonis, millel oli suur kaugeleulatav mõju. Kindral lahkus Austraaliasse sõiduks käesoleval kuul. Meie palume, et Jumal oleks temaga armuliselt pika ja raske ülesande juures, mis tal ees seisab.

STAABIULEM ja proua Mapp peavad sõjakäike Suur-Britannias, kus nad on palju julgustust toonud ohvitseridele, sõduritele ja sõpradele mitmes maosas, samuti ka õfles vahendiks mitmete hingede päästmiseks patust.

ARMEE TÖÖ EDASIMINEK. Hljuti laiendas Armee oma piirjooni edasi. Mandshuurias ja Lõuna-Hiinas avalakse erilised töökeskused, kuna Singapore's avati hljuti töö. Armee sammub ikka edasi ja meie usume, et see sünnib „maailma võites nüüd tule, verega.“

MÖÖDUNUD KÜLASKÄIK. Oli julgustav vannutada uusi sõdureid Tallinna 2.-ses ja Tartus, samuti ka uute allhvitseride küsitamine. Külaskäik oli õnnistatud, sest sõdurite koosolekutega, ohvitseride nõupidamistega ja avalike koosolekutega vedeti loelisel kasulik aeg. Parim kõigest oli, et inimesed tulid kaheksa päevaga ja otsisid Jumalas päästmist. Jumal on meiega — hoidkem ühte võitluses patu ja kurjuse vastu ja Tema omab jätkuvalt võitu.

RAHVUSLIKU ÜLESKUTSE korraldamiseks anti luba, ja meie pöördume rahva poole südamliku palvega, et aitaksite meid jälle sel aastal. Oleme tänuvõlulikud abi eest, mida meile on antud möödunud aasta jooksul, paludes, et meile nüüdki vastu tullakse abi ning toetuse mõttes. Univormis korjaja käivad ringi linnades ja maakohades, paludes toetust. Meie usume, et annatate vahatahtlikult. Raha läheb Päästearmee töö ülalpidamiseks Eestis.

SUPIKÖÖK avati Tallinna 3. korpuse juures, ja on saanud paljudele suureks kasuks.

Meie palume, et Jumal rikkalikult õnnistaks tööd, mida tehakse mitmes keskusis Eestis, ja usume, et kõigi sõdurite ja nekrutite koostööga võime näha alalist edu. Jumal õnnistagu teid.

PÄÄSTEARMEE ÕPETUSED.

Mida Päästearmee usub.

Selle numbriga alates avaldame aasta läbi mõnda Päästearmee ja tema õpetustest, et rahvas ja eriti päästesõdureid tutvustada Päästearmee. Käesolevaga on toodud P. A. uusajal ja piibli kui Püha Kirja kirjeldus.

I PÄÄTÜKK.

1. Meie usume, et vana kui ka uue testamendi kirjad on antud Jumalast ja et need annuiksi ütlevad jumalikke käske kristliku usu ja elu üle.
2. Meie usume, et on olemas üksainus Jumal, kes on ilmlõpmata täius, kõigi asjade Looja, Ülevalpidaja ja Valitseja.
3. Meie usume, et Jumalust on kolmes isikus — Isa, Poeg ja Püha Vaim — ilmjamata olevus, ühesuguses jõus ja aus, ainuke õige uskliku palve.
4. Meie usume, et Jeesuse Kristuse isikus on ühendatud jumalik ja inimlik loomus, sest et Tema on tõsine Jumal ja tõsine inimene.
5. Meie usume, et meie esivanemad olid loodud ilmsüütud, kuid sõnakulmata oleku läbi kaotasid nad oma puhtuse ja rõõmu, ja et nende patu sisse langemise pärast kõik inimesed jäid patusteks ja et nemad kui niisugused seisavad Jumala viha all.
6. Meie usume, et meie Issand Jeesus Kristus oma kannatamise ja surma läbi on toonud lepitust kogu maailmale, nii et kes tahab, võib saada päästetud.
7. Meie usume, et kahetsemine Jumala ees, usk meie Issandasse Jeesusesse Kristusesse ja uuestistindimine Püha Vaimu läbi on tingimata tarvilised päästmiseks.
8. Meie usume, et oleme õigeks mõistetud armu läbi usus meie Issandisse Jeesusesse Kristusesse, ja et sellel, kes usub, on tunnistus eneses.
9. Meie usume, et Püha Kiri õpetab mitte üksi seda, et Jumalasse jäämine onelene meie jäämisest usus Jeesusesse Kristusesse ja sõnakulmisest temale, vaid et on võimalik ka neil, kes on olnud tõesti pöördunud, ära langeda ja igavesti hukkuda.
10. Meie usume, et see on kõigi uskiike eesõigus, olla pühitsetud, ja et kõik vaim, hing ja ihu võib saada laitmata hoitud meie Issanda Jeesuse Kristuse tulemises. See tähendab, meie usume, et uskliku südames pärast pöördumist jäävad kalduvused kurjale ehk viha juured, mis nii kaua kui need pole muudetud jumaliku halastuse läbi, sünnitavad patu, et aga need kurjad kalduvused võivad saada täiesti ära võetud Jumala Vaimu läbi ja terve süda, puhastatud kõigest, mis on Jumala meele vastu, ehk täiesti pühitsetud, toob ette siis ainult vaimuviljast; meie usume ka, et inimesed nõnda täiesti pühitsetuna, Jumala väe läbi saavad hoitud veata ja laitmata Tema ees.
11. Meie usume hinge surematust, liha ülestõusmist, viimse päeva kohut maailma lõpul, õigete igavest õnnistust ja jumalakartmatute igavest kohut.

PIIBEL

I JAGU. PIIBLI KIRJELDUS

1. Piibel on raamat, mille päale Päästearmee rajab oma usu (mida ta usub) ja oma tegevuse (mida ta teeb).
2. Selle raamatu nimi — „Piibel“ tähendab „raamat“ ehk „raamatud“. Rääkides temast kui „piiblist“ meie tähendame, et see on raamat ehk raamatute raamat — ei ole ühtki tema sarnast. Piiblit nimetatakse ka „kirjaks“, „kirjad“, „Pühad Kirjad“. „Kiri“ tähendab „kirjutamist“, piibel on Jumala kirjutatud sõnum inimesoole.
3. Piibel koosneb vanast testamendist, mis toob ette aega ja sündmusi enne Jeesuse Kristuse tulemist, ja uuest

testamendist, mis räägib meile Jeesusest Kristusest, tema esimestest järeלקայяtest ja nende õpetusest.

Vana testament sisaldab 39 eraldatud raamatut ja uus testament 27, tehes kokku 66.

Piibli jagamine päättükki- desse ja raamatute kogu. Seda toodud võrdlemisi hilisemal aegadel lugejate sündsuse pärast.

4. Piibel on mõlemad, üks raamat ja raamatute kogu. Seda nimetatakse „Jumalik raamatukogu“.

Tema kuusikümend kuus raamatut olid kirjutatud ühel perioodil 1500 ja 1600 aasta vahel. Tema sisaldab peaaegu igasugust kirjanjust, käske, ajalugu, tähend-

damisesõnu, luuletusi, ettekuulutusi, õpetusesõnu, elukirjeldusi, kirju. Tema kirjutajaid arvu järele on umbes nelikümend, nende hulgas sõja- ja riigimehed, kuningad ja talumehed, prohvetid ja preestrid, kalamehed ja karjased.

Siiski vaatamata nii mitmesuguste lahutatud raamatute päale, avaldab piibel üht ilmelist ühendust (üksust) vaimus, ettevõttes ja plaanis, mis teeb lugejad tundma, et see on üks ainuke kooskõlas täius. Tema mitmesugused osad on kohased ja tarvilikud igapähele; nemad kõik õpetavad ühesuguseid suuri tõdesid. Piibel annab alguse, keskpaiga ja lõpu; ta on puudulik, kui mõni osa on vahele jäetud. Tema keskteem on Jeesus Kristus. Vana testament on temale ettevalmistus, uus testament näitab, kuidas tema täitis vana seaduse lootusi.

See piibliühendus vaatamata tema mitmekesisuse päale näitab tõeolu, et üks kõige järeלקայяtest peab jultima tema mitmesuguseid inimlikke kirjutajaid.

5. Allakuuluvad, kellega piibel ümber käib, on kõige tähtsam ja kõige pühalikum, mida inimese mõistus võib omada — need, kes toovad tema ette oma kõige sügavamaid küsimusi.

Piibel õpetab inimest, mis tema on, kust ta tuli, ja kuhu ta läheb. Ta räägib temale Jumalast, tema Loojast ja kõigi asjade algatajast ning Jumala tahtmisest tema enese kohta. Ta annab temale teada teed patust vabastamiseks, avab temale tulevast ilma ja näitab, misugune lõpp ootab häid ja kurje.

6. Vana seadus oli algals kirjutatud (suuremalt jaolt) eebra keeles ja uus seadus kreeka keeles. Aga nüüd on piiblit tõlgitud vähemalt 550 mitmesuguste keeltesse; tõeolu on see, et maailmas on ainult vähe inimesi, kes ei saa omada seda oma keeles. See on kõige laiemalt loetav ning kõige mõjuvam raamat.

7. Põhjus piibli kaugeleulatava mõjule on leida selles, et ta on jumalik; see on, piibel sisaldab Jumala ilmutamist (vaata III jagu) ja on sisse antud Jumalast (vaata selle päättiki V jagu.)

(Järgneb.)

KARIN Blom seisis akna juures ja vaatas välja. Rahutult vaatas ta pilk igas suunas, just nagu oodates kedagi. Nii oligi. Ta ootas oma meest. Ta teadis teda tulevat täna hiljem kui harilikult, sest täna oli reede. Palgapäev. Ja ta teadis teda minevat täna kõrtsi, just sama kindlasti, kui tema seis- sis sinu kartuses ja ootuses. Kord korra järele tõusis raske ohe tema rinnust. Midagi ei ole raskem kui omada joodikut meest.

Esimene kord, kui ta oli aru saanud sellest hirmsast tõeolust, Karin nuttis enese magama. Ja mitte ainult seda. Ta oli nutnud mitu päeva. Nii vähehaaval oli see muutunud harjumuseks. Ta oli rõõmus, kui mees ometi tuli lõpuks ja tal olid veel mõned sendid järele. Ühel reedel juhtus midagi, mis juhtis tema pilgud kõrgemale. See oli, kui hobune pidi sõitma üle Karli, kui ta oli joo- nud. Karl tuli ja pidi sisse astu- ma oma hoovivärvast just samal ajal, kui voorimees, kes elas samas majas, tuli koju puukoorma- ga. Oli juuga pime ja voorimees sõitis täie hooaga värvava poole. Niipea kui nad olid tulnud üle kõmme, peatus hobune. Voori- mees ei saanud teda kuidagi edasi ajada ja pidi tulema maha koor- matl. Otse värvavas lamas Karl

Tema palved said kuuludud.

meelemõistusetul maas. Kõik oli nii seletamatu. Nii mõeldis kõik, kes kuulsid juhtumistest. Aga proua Karin vaatas kõigele teiste silmadega. Ta mõistis, et Jumal oma armastuses hoidis oma käe väljas tema mehe kaitsmiseks. Selle päevaga tuli midagi uut tema ellu. Ta võitles mitu vaikset võit- lust.

Ja ühel päeval palus ta üksil- duses Jumalat, andestada tema patud ja teda vastu võtta oma lapseks. Ta viibis kaua risti juu- res, kuid püsti tõustes oli ta saanud uueks inimiseks. Ta sai rahu oma hingesse. Ta tundis ennast tugevana. Nüüd oli tal sõber, kes on palju parem kui kõik maised sõbrad. Nüüd pidi ta paluma ka Karli eest.

Kolm pikka aastat palus ta oma mehe eest. Sellel ajal pandi tema

usk proovile. Jumal viivatas pal- vevastusega. Nädalad möödusid ja igal reedel tuli Karl koju joo- buna. Naine püüdis rääkida te- male tema hinge päästmisest, kuid tema kõrv oli sellele kurt. Kas Kõige kõrgem ei pidanud tegema midagi? Nii küsis ta eneselt mitu öhtu, kui ta suure raskusega oli saanud Karli voodisse.

Nüüd vaatab ta kella. On juba ühetekümne ligi. Täna küll ei ole kõik korras. Mõtle, kui mingi õnnetus oleks juhtunud temaga? Tema kartus tõuseb iga hetkega. Lõpuks peab ta langema põlvili ja panema kõik Jumala ette. Selle järele muutub ta rahuliku- maks. Ta istub ja ootab. Vähe aja pärast kauleb ta samme kajas, kindlaid samme, mitte komista- vaid. Uks avaneb ja sisse astub Karl — kainenena!

„Tere õhtu,“ tervitab ta — ju- ba mitu aastat ei ole ta enam ter- vitanud. „Võib-olla sa ootasid,“ ütleb ta, ja hää on päris lahke.

Ta näib olevat nii imelik. „Soovid sa teed?“ küsib Ka- rin, „või tahad sa ennem süüa ja siis juua teed?“

„Armas Karin,“ — naine kua- latab põnevusega, jah, ta üt- leb tõesti „armas“ — „olgu nii kui- das sina tahad.“

Imestusega katab ta laua, kuna mees jätkab:

„Vaata, asi on järgmine, minu seltsiline tahtis tingimata, et lä- heksin temaga Päästearmeesse. Oli käsitööde väljamüük. Sääi korraldatakse palju huvitavat. Muu seas võis osta pakikesi. Ma ostsin ühe ja sain — oota, siis sa näed,“ — ta avab hõbepabri, milles rist. „Vaata, see rist, Ka- rin, seesama rist. See muutus nii imeliseks, kui pidasin seda enese käes. Ma ei tea, kuidas see juhtus, aga varsti ma leidsin ennast sõdu- rite toas põlvili kõrvuti kapteni- ga, ja tema palus minu eest. Ta käskis mind ise katsuda paluda, ja ma katsusin ja kogu aeg pida- sin krampplikult kinni ristist. Mõtle, Karin, et Jumal päästis mu hinge! Midagi imelist tuli mu üle ja kui meie läksime välja ruu- mist, olin ma nii õnnelik.“

Karin, võid sa andestada mulle kõik halba, mida olen teinud sul- le? Kui sa võid, siis võta see väike ristike ja pane oma kaela!”

Süüis tõusis Karin üles ja pani oma käed ta kaela ümber. Ta sil- mad olid täis pisaraid, öeldes: „Alati tahan kanda seda, Karl. See tuleb mulle alati meelde vastust minu palvele. Kaitsku sind Kõigevägevam Jumal ja

kaitsku ja õnnistagu Tema ka su seltsilist!”

Mõlematele tulid heledamad päevad. Päevad, mis täidetud päikesega ülevalt. Päikesega, mi- da inimesed kannavad enesega kaasas oma sidames.

Ka miudu olid neil paremad ajad. Kodune majapidamine oli hoopis muutunud. Pidi imestama, kuidas raha jätkus kõigeks. Ja kui õnnelikud olid kõik õhtud, ning reede õhtud ei olnud sugugi halvemad, kui Karl tuli koju kai- nena ja korralikuna. Sarnaselt kasvas ka inimeste usaldus. Seda pidi ka Karl maitsema. Tema töö- andja pakkus talle ühel päeval parema koha kõrgema palgaga. Sageli ütles Karin iseenesele: „Võta vastu karikas, mida Issand saadab; kui olid joonud viimase tilga sellest, siis näed, et Jumal on peitnud selle põhja õndsuse.“

Edasi, marss!

Keegi vahva kindral Lõuna- Ameerikas sai kord käsutuse, mille kohta teadis, et kui ta tüütab seda, siis see tähendab temale surma. Kui ta võttis vastu käsutuse, ütles ta: „Kui ma lähen, kaotan ma oma elu. Kui ma hoidun sellest, siis kaotan ma oma mõnga (siimbool- ma seisukohast). Sellepärast tahan olla sõnakuulelik.“ Kui aumeel, tal ei olnud muud valik- tu. Ka vaimulikult on tar- vis, et Kristuse sõdurid olek- sid sõnakuulelikud oma Ku- ninga käsu. On vaid üks tee — olla sõnakuulelik. Kui meie hoidume sellest, võtab Issand meilt mõnga ja usaldab teiste- le, kes oskavad olla sõnakuule- likumad Kuninga käsuks.

Lugege ja levitage „SÕJAHÜÜD“.

Tema suurim mõte.

DANIEL Webster, suur Ameerika riigi- ja kõne- mees külastas kord New-York-ki. Tema juurde tulid süü- tähtsad isikud, kes tahtsid kü- lastada seda Ameerika Dem- ostheneist. Räägiti mitmesug- use ainetega üle, enamasti poli- tiitlikast.

Korranga esitas keegi juures- viibijast Websterile järgmise tähtsa küsimuse:

„Härra Webster, tohin ma küsida teilt, milline on suurim mõte, mis täitnud teie südame?“

Mees, kuulus poliitik, ootas loomulikult kuulda mõnda poliitilist ideed.

Aga Webster pöördus küsija poole ja ütles sügavtohtsuses: „Suurim mõte, mis asunud mu hinges, on mõte minu isik- likule vastutusele Jumala ees.“

Mitte legend, vaid tõsine juhtumine.

Jumala sõna elab.

Piibli ja teiste raamatute vahel on suur vahe. „Jumala sõna on elav ja vägev ja teravam kui ükski kahete- raga mõök . . . ja on mõtete ja südame nõude äramõistaja.“ Piibel ütleb meile, et ta on „Pühast Vaimust sis- se antud“.

Kui piibel tuleb Jumalast, mitte ainult selle tõustsajadega ja ilmutus- tega ning ennustustega, vaid ka oma sõnadega, siis ta on elav nagu Ju- mali Ise on elav. On nii kerge aru saada, et Jumala oma sõnad ei ole põgenevad ja surevad; ükskord räägi- tud ja siis kalduvad nagu inimeste sõnad; ei, neil on samasugune elu, nagu Jumalal Enesel.

Sama iseloomu ja ilmutus Jumalast on leida kogu Piithas Kirjas, midagi ei või jätta seda raamatute raama- tu oma varju. Ometi on palju inimesi, kes ütlevad piiblit koosnevast legendidest, muinasjutudest, muinaslugudest ja traditsioonidest. Need, kes arvavad nii, ei ole kunagi mõist- nud, mis piibel on tõsiselt, nad ei ole uurinud teda põhjalikult, ei ole ku- nagi avanud oma südame ja elu sel- lele muutuval jõule ja õnnistustele.

Keegi hästintundud kirjasatja To- ronto lehele „Globe“ jutustab järg- mist oma kogemustist, kuidas piibel jättis oma mõju temale. Siin tema tunnustus:

„Pidin jätma oma armsa naise ja lapse ning reisima kaugele maale parandama oma tervist, ja mu süda oli väga kurb. Ühel hommikul avasin juhtumisi oma piibli (nagu rahvas ütleb) ja mu silmad langesid sõnade- le 1. Moosese raamatus 28:15: „Mi-

na olen sinuga ja tahan sind hoida kõiges paigas, kus sa lähed, ja tahan sind siia maale tagasi saata.“

Kas ma kunagi unustan troosti, mida omanin lugedes neid sõnu? Ko- gu maailma piiblitõlkijad ei suuda panna mind uskuma, et see saim oli ainult vastukaja vanast paabeli endiseid võit misingisugune ütles en- diseaja muinasloost. Ei, ei! See oli sõnum minule. See vaigus mu hinges- se kui hääle taevast. See tõstis mind kõrgemale, ja ükski inimene ei või kunagi tõendada mulle, et see sõnum ei olnud Jumala sõna otse mulle.“

Edasi räägib artikkel — neil päe- vil sai keegi tõsikristlane, naine, teate kirurgilt, et tema abikaasa on pa- randamatu haigus ja ta peab varsti surema. Päeval, kui ta sai teate, oli tema armsasse palveraamatusse kir- jutatud järgmist: „Meie õnnistegija Jeesus Kristus . . . on surma ära- kaotanud ja elu ja hukkanemata põve valge ette toonud armuõpetuse läbi. Tema hävitab surma igavesti, ja Jumal võtab kõik silmapisarad nende silmist ära pühkida.“

Mitte legend, vaid elu, sest see raamat on kirjutatud Püha Vaimu juhatusel. Ühestki teisest raama- tust ei või öelda: „Sinu sõna on mu jalale lambiks ja valguseks mu jal- tele.“

„Seet kõik liha on kui rohi, ja kõik inimese ümber kui rohu tilkene. Rohi on ära kuivanud ja tema tilkene on maha langenud; aga Issanda sõna jääb igavesti; ja see on see sõna, mis teile on armaõpetuse läbi kuuluta- tud.“

On's sul ruumi Jeesusele?

Kuidas sa vaatad sellele küsimusele?

JUTUSTATAKSE vanast juudist, kes rändas maal, kus hõredalt rahvast. Kibekiilmal talveõhtul, kui väljadel möllas hirmus torm, kaotas ta oma tee ja eksles tundide kaupa. Varsti kaotas ta lootuse. Surmani väsinult suutis ta veel vaevalt seista jalul. Teades, et puhkamine oleks praegu temale kindlaks surmaks, katsus ta enmast edasi lohistada. Just siis, kui viimane enesekaitsemisejõud ähvardas lahkuda temast, nägi ta enese ees tumedat kogu. Uus lootus täitis teda. Mõne sammujärele seisis ta üksiku talu ees. Oma vähese jõuga, mida ta veel omas, pörutas ta uksele. Hoolimata korduvatest pöretustest, ei liikunud kedagi majas, ka ei süüdatud ühtki tuld.

Talurahvas oli kindlasti kuulnud tagumist, kuid ei tahtnud üles tõusta oma soojast voodist. Lõpnuks muutus naine rahutuks ja käskis meest minna vaatama, kes sääl ometi on. Pomisedes ja vihased tõusis ta üles ust avama, aga kui uks oli vaid natuke avatud ja valgusekiir langes vana juudi näole, viskas ta ukse vandudes kinni. Väljas aga tagus vanake edasi ukse pihta ja hüüdis, kuid tormi tõttu jäid sõnad kuulmatuks. Veel kord sajatas unine peremees vanameest ja tõmbas siis vaiba tublisti üle kõrvade. Naise küsimusele, kes oli väljas, vastas ta: „Ainult vana juut, niisugune kerjus!“

Järgmisel hommikul oli torm vaikunud ja peremees läks lund ära ajama ukse eest. Siis nägi ta valges lumes kuhja — uudishimulikult kihveldas ta ruttu lume kõrvale — ja mida ta nägi? Külmana ja kangena lamas sääl mees, keda ta eile sisse ei lasknud. Tema südameligidal oli midagi, mida vanamees oli püüdnud kaitseda isegi surmas oma pika palituga ja kõhnade kätega. Ehmatushüüuga taganes peremees. Vana juudi põlv puhkas laps — surruks küllmanud, surnud — tema enda laps, kes oli külastanud emal asuvaid sugulasi ja keda nad ootasid tagasi alles järgmisel päeval. Laps oli koduteel eksinud lu-

Usu nägemus ja võit.

Kirjutanud major HENRY R. PENNICK.

KUI teie diviisi komandör palus mind saata kirjutuse „Sõjahüüele“, ma pean tunnistama, oli minu süda soojalt liigutatud, sest Eestil on minu abikaasa, minu ja mu perekonna elus paik, mida ei saa ialgi eemaldada. Aga mida siis ma võiksin öelda, mis vaimustaks teid, mu armsad seltsilised, uuel aastal?

Isiklikult julgustas mind hiljuti lugu, mida lugesin 2. Kuningate raamatu 6. peatükis salmides 8—18, ja eriti tõotus, mis on väljendatud 16. salmis: „Ära kardada, sest enam on neid, kes meie juures, kui neid, kes nende juures!“

Süürialased olid sõdimas Israeli vastu, ja Elisa, saades teada Süüria vägede kavatsustest ja liikumistest, oli valmis hoiatama Israeli kuningat, nii et need kavatsused teatavaks saaksid ja nurja aetaks. Muidugi oli Süüria kuningal soov vangistada Elisat, kes oli väärt tervet sõjaväge Israeli rahvale. Suur võimalus selleks oli Totanis, väikeses linnas, kus Elisa viibis ühes oma noore teenija poisiga. Totan asus väikesel mäel, ja kuna linn ümber oli vall, rohkem kaitses rõvliite ja metsloomade vastu kui millelegi muule, oli linn sõjaliselt kaitseta. Ööpimeduses piiras ümber Süüria sõjavägi väikese linn, ning kui Elisa noor teenija vaatas vallilt alla hommikusel varasel tunnil, oli ta ehmatus, nähes, et linn oli ümber piiratud Süüria vägedest, raudriides, kilpidega ja piikidega säravas hommikuvalguses. Ta oli väga kohkunud ja segane, öeldes prohvetile äärmises kohmetuses: „Oh mu isand, mis peame nüüd tegema?“

Kes võib imetleda selle seisukorra juures? Ta võis näha ainult kohutavat vaenlast. Nad olid ümber piiratud — põgenemine oli võimatu — kaotus näis mõeldamatu. Polnud midagi, mis nad oleksid võinud teha.

mes ja vanamees oli võtnud teda enese hoole alla.

Eks mitmed inimesed tee samuti Kristusega, kui Ta koputab südamekssele? Neil ei ole ruumi Temale; tundetult ja lahkusetu ajavad nad Ta minema ja ei mõtlegi sellele, et Ta toob enesega kaasa ka midagi hääd: rõõmu ja eluõnne.

Mõne aja eest pühitsesime jõulupühi. Juba siis, kui Päästja sündis, ei leitud Te-

aga siis Elisa, kes oli täidetud Jumala rahuga ja kes oli tunda saanud Tema kõigevägevamat jõudu, vastas noorele mehele ja ütles:

„Ära kardada, sest enam on neid, kes meie juures, kui neid, kes nende juures!“

See pidi tunduma uskumata kinnitusena noorele mehele, see pidi olema vastand asjaoludele, mida ta nägi oma enese silmadega. Totan oli väike abitu linn, millel polnud kindlusi ega sõdureid, ainult mõned elanikud, peamiselt naised ja lapsed. Kuid tema kahtlused muutusid kohe rõõmuseks, kui prohvet palvetas: „Jehoova, tee, palun ma, ta silmad lahti, et ta näeks!“

Jumalalt antud võit oli kindlustatud, ja „vaata, mägi oli täis tuliseid hobuseid ja vankreid. Elisa ümber.“ Kui noore mehe silmad olid avatud, nägi ta kõiki asjaolusid ja mitte vaid osa.

Nüüd vaatles ta olukorda Jumala valguses ja nägi seda õigelt seisukohalt, ja ta pidi tunnistama seda auulist tõsi-asiat, et kõige lähem asjaolu sellele oli olnud mitte Süüria sõjavägi, nagu ta oli arvanud, vaid Jumala väed.

See lugu toob meie sõnumi suurest julgustusest, eriti kui

male aset elumajas. Eks see liihike kirjeldus piiblist ütles palju — kõigile teistele oli ruumi, aga mitte Temale.

Nii leiame ka tänapäev, et inimestel on ruumi igasuguste muudele asjadele, aga Jeesus — kes mõtleb Temale, kes laseb Teda sisse, kes valmistab Temale ruumi? Ja ometi on Tema ainuke, kes võib anda meile rahu ja kes võib teha elu tõsiselt väärtuslikuks.

meie leiame endid olevat ümber piiratud vaenlase poolt. Kõikjal meie ümber näeme õigluse vaenlasi meid püüdmas viia langemisele. Vaenlased püüavad meid meelitada ja eksitada, nurja ajada meie tunnistust ja halvata meie tegevust. Meie võitleme jõurikkast võitlust maailma, liha ja saatanaga vastu.

MAAILM ümbritseb meid oma vastaste olukordadega; vaesus, haigus, raskused, üksildus. LIHA ümbritseb meid kõigi isekuse peenete kiustavustega; lõbude otsing, laiskus, enesearmastus. SAATAN ja kõik tema sõjaväed — väsimatu, puhkamatu, halastamatu, hoolas leppimatu vaenlane, kes januneb meie hukkamise järele.

Meie oleme teadlikud suures sõjakäigus meie vastu; meie tunneme oma suurt isiklikku nõrkust; meie mõistame oma äärmist puudulikkust ülesannetes, kuid siin on meie rõõmusõnum. Meile kujutatakse nägematu, kuid vägevat, vallutatavat jõudu meie kaitses ja vabastamiseks.

Meie ei tohi alahinnata vastasteid jõude, need on kahtlemata suured, kuid Elisa sarnaselt meil võib olla usu nägemus, mis teeb meid kartmatuks vaenlase ees.

Kas pole meie keskel neid, kes sarnanevad Elisa noorele poisile? Teil puudub nägemus, mis oli prohvetil? Teil puudub vaimline silmanägemine, et näha Jumala jõudu ja ligiolekut? Teie näete päletungivat vaenlast, kuid mitte võitlevat sõpra? Teid on vallutanud Hävitaja kurjad mõtted ja teie ei voi näha jumaliku Vabastajat?

Usu selge nägemus tahab koondada teie pilku, mitte ainult saatanaile ja pimeduse vägedele, vaid kõigevägevemale Päästjale ja valguse sõjavägedele.

Oh, vaadake üles sellel uuel aastal selges usu nägemuses meie võitleva Issanda näkku!

Enne kui tema silmad said avatud, võis noorele poisile tunduda, et nad olid abita ja kaitseta; näis, nagu oleks Jumal neid unustanud nende hädas. Kuid keset tema lootuse-

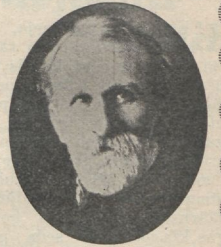

Sissejuhatus järgnevale artiklile.

Minu pühitsuse kogemus.

Kirjutanud komandör S. L. BRENGLE.

Komandör S. L. Brengle.

9. jaanuaril 1885. aastal umbes kella 9 ajal hommikul pühitses Jumal mu hinge. Olin lookord oma toas. Vähe hiljem välja minnes kohtasin tuttava, kellele jutustasin, mida Jumal teinud minuga. Järgmisel hommikul kohtasin kellegi teise sõbraga länaval ja jutustasin ka temale õnnistatud uudisest. Tema kiitis Jumalat ja manitses mind tunnistada avalikult, mis sündinud minuga, Jumal tarvitas teda minu julgustamiseks ja aitamiseks. . . . Järgmisel päeval võtsin selle oma jutluse aineks, kõneledes nii selgesti ja julgesti kui võisin, ja lõpetasin kõne oma isikliku tunnistusega. Jumal tarvitas sõna vägevasti mu kuulajale, aga kõige rohkem, arvan ma, mulle enesele. Sarnane ülestunnistamine oli otsustav. Ta kisкус maha sillad mu selja taga.

Nüüd vaatasin minule kolm maailma kui ühele, kes tunnistasid omaval puhta südame. Ma ei võinud enam tagasi minna. Pidin minema edasi. Jumal ise nägi mu tahtmist olla ustav surmazi. Kaks päeva hiljem, hommikul ühes tunde, istusin ja mõltesin lugeda Jeesuse sõna, kui Ta täitis mind minu arvates süüpool hauda kättesaamatu õnnistusega. Taevast terve oma armastusega tuli mu hinge. Välja minnes nutsin rõõmu pärs ja kiitsin Jumalat Bostoni länaval. Oi, kuidas ma armastasin! Sel tunnil tundsin Jeesust ja armastasin Teda nii, et arvasin südame lõhkevat armastusest. Armastasin varblasi, hobuseid, armastasin väikseid lapsi länaval, armastasin võõraid minust mööda ruttavaid inimesi, armastasin paganaid ja kogu maailma.

lastust ja hääd vilja, vabaks kahtlusist ja kõigest valest"; loob kooskõla inimese ja Jeesuse vahel võitluses ja töös, tuues tagasi Jumala juurde hukkunud ja mässulise maailma.

Jumal tegi seda kõike minu eest, õnnistatud olgu Tema piila nimi.

Oo, kuidas olin igatsenud saada puhtaks. Oo, kuidas olin nälgunud ja januunenud Jumala järele — elava Jumala järele. Ja Tema täitis mu südameigatsuse. Ta rahuldus mind — rõhutan neid sõnu — Ta rahuldus mind. Ta rahuldus mind.

Päälle selle möödunud aastad olid imelikud. Jumal on mulle õpetajaks, juhatajaks, nõuandjaks — ja, Ta on mulle kõige.

Ta on lasknud mind saada kiiasatud ja sattuda raskusesse, aga see oli vaid kasuks mulle. Mul ei ole Tema vastu ühtki kaebust. Vahest mulle on paistnud, nagu Ta oleks jätnud mind üksinda, aga Tema on teinud ainult nagu ema teeb lastega seistes natuke eemale lapsest, nii et ta õpiks tarvitama oma jalgu ja võtma samme. Jumal ei ole lasknud iialgi mind langeda.

Ta on aidanud mind rääkida Jeesusest ja Ta suurest päästmisest õpetuseks, juhatuses ja päästmiseks teistele. Ta on olnud mu valgus pimeduses, tugevus minu nõrkuses, tarkus minu rumaluses, teadmine minu teadmatuses.

Kui mu tee oli suletud näiliselt äravõimatute raskustega, valmistas Issand mulle teed nagu vanasti Ta valmistas Israeli lastele tee läbi Punasest merest.

Kui mu süda kannatas, trööstis ta mind; kui mu jalad komistasid, pidas Tema mind üleväl; kui mu usk kõikus, julgustas Tema mind; kui olin hädas, andis Tema mulle kõik tarvilikku; olin ma nälgunud, söötis Ta mind; olin ma janu, siis andis Ta mulle eluvett.

Soovid teada, mis on Piha Väimuga ristimine? See ei ole ainult tundeid. Ta ei ole õõ jooksul möödum röömujuovastus. See on armastusega ristimine, mis köidab iga mõtte Jeesusega, ajab välja kartuse, põletab — nagu tuli heina — kõik kahtluse ja uskmatus, teeb inimese „südamest

heldeks ja alandlikuks“, paneb teda vihkama roojust, kavalust, libetsemist ja ühe sõnaga põlgama kõik kurja. Ta teeb taeva ja kõrg igavesteks tööoludeks, teeb inimese kannatlikuks ja õrnaks patuse ja nõrga vastu, teeb teda „kaineks, rahuõndjaks (rahutegijaks), järelandlikuks, täis ha-

usu nägemus ja võit (Järg 4-dal lk.) ta seisukorda kadus tema kartus prohveti manitsuse läbi: „Ära karda!“ Talle oli antud sõna uskumiseks ja nägemus vaatamiseks. Ja see on tavaline õige tee, kuidas Jumal töötab.

Vaata! Vaata! Jah, see on Jumala võidu-tee. Usku peab enne usutama ja siis nähtama. Meile kõigile on antud see Issanda sõna ning Tema ligioleku kinnitus, „Ära karda, mina olen esimene ja viimne...“ „Vaata, ma olen teie juures maailma otsani.“

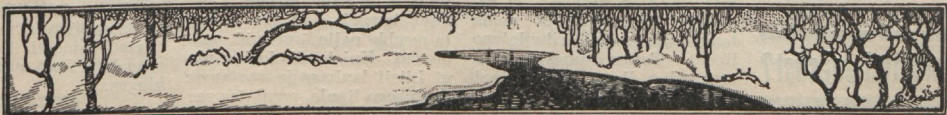
Võib tunduda, et meie seisame üksinda, oma kodus, töökojas, meie imbruskonnas, keset sõpru, kuid usk püsib Vägede Issanda kindlal sõnal, ja ühes Laulja sõnadega meie võime

õelda: „Jehoova on mu kalju ja mu tugev linn, ja mu ärapäastja; mu Jumalon mukalju, kelle juurde ma kipun, minu kilp ja mu abisary, mu kõrge varjupaik.“ (Taav. I. 18:3.)

Keset vastasid olukordi ja piiratuna ägedaist vaenlasist, meie võime elada kindlas rahus ja usalduses meie Elavale Issandale, sest „suurem on Tema, kes on teie sees, kui see, kes on maailmas.“ Jumal andku teile, minu armsad seltsilised Eestis, aasta, mis on täis rõõmu ja võitu! Ma palvetan alaliselt teie eest.

Birmingham, Inglismaa,
17. XII 1934.

Henry R. Pennick,
major.

Teada ja teha.

KEEGI Hiina valitseja, kes hoolitses väga oma rahva hää käekäigu eest, kuulis ütelust, et jalgpalli mängimine on väga kasulik ja hää koolipoistele. Kohe andis ta käsu, et igas koolis tema provintsis peab õpetatama poisse jalgpalli mängima. Muretseti kolmekümneühiksaa leheküljeline määruste raamat, ja poisse igas klassis kästi seda pähe õppida. Ei olnud kerge, kuid tõsise hiinlaste energiaga tuupisid nad seda, kuni oskasid lugeda seda pääst nagu „voolasvett“. Siis teatasid õpetajad valitsusele, et poisid on õppinud jalgpalli.

Kas nad oskavad seda tõeliselt? Nad olid ainult õppinud määrusi, kuid neil ei olnud mingit kogemust. Küll on tarvis tunda määrusi, kui keegi tahab saada häaks jalgpallimängijaks, kuid peab ka harjutama taguma palli õigel viisil.

Agas siin maailmas leidub tähtsamaid asju kui jalgpallitagumine. Kõige tähtsam kõigest on saada tõsiseks kristlaseks. Kui tahad saada selleks, siis pead õppima kristliku elu määrusi. Neid sa leiad piiblist. Seda raamatut peaksid uurima nii põhjalikult kui mõni reisija uurib teedekaarti või kui sõdur õpib oma määrustikku. Kes ei tunne küllalt piiblit, ei või õieti teenida Jumalat. Uuri oma piiblit juba oma nooruses, sest see võib aidata sind su eluvõitluses.

Kuningas Karl XII-st jutustatakse, et ta on õelnud: „Hääd nõu võib küll kuulda, aga selle järele ei tarvitse teha.“ Et sarnane mõtlemine on kardetat, võib mõista lugedes kuninga elulugu. Jeesus ütles, et mees, kes kuuleb Tema sõnu ja ei tee nende järele, sarnaneb mehele, kes chitas oma maja liivale. Mida tahab siis Jeesus, et meie peaksime tegema? Et meie usuksime Teda, paluksime Teda ja paneksime tähele Tema juhatusi. Kas see on raske? Kas meil oli raske usaldada isa ja ema, kui olime alles üsna väikesed, kas oli raske paluda neilt midagi ja kuulda nende sõna? Häadele lastele on see rõõmuks, sest nad armastavad isa ja ema ja teavad, et isa ja ema armastavad neid. Kui oled õppinud tundma Jeesust, siis tead, et Tema armastab sind, ja sa ei või teisiti kui armastada ka Teda. Ta suri ju ristil sinu eest.

Kas armastad Jeesust?

KUIDAS LIISI VÕITIS OMA EMA.

LIISI seisib aknal ja vaatas põnevusega tänavale. Ta ei vaadanud liiklemist, mis oli väga clav, aga ta ootas Päästearmeed, mis pidi marssima siit mööda oma teel vabaõhukoosolekult koosolekuruumesse. Oli väike korpus ainult mõne üksiku isikuga, kuid nad laulsid nii rõõmsasti trummlöökidest saatel, ja lipp lehvits tuules. Liisi jälgis neid silmadega, kuni nad olid lahkunud tema silmist. Siis läks ta kööki, kus ema tegi oma käsitööd. Ta vaatas üles, kui Liisi tuli.

„Ema, mulle meeldib Armeed“, hüüdis ta. „Iga kord kui näen lippu, tundub mulle, nagu see oleks minu lipp. Ema, kas meie ei ole kunagi kuulnud Armeesest?“

Ema punastas, ükskõik kas see on olnud soovusest või millestki muust. Ta vaatas oma tütrele ja ütles karmilt: „Ei, meie ei ole kunagi kuulnud Armeesest. Oled sa õppinud oma ülesandeid?“

Liisi oli kümneaastane, nad olid vast tulnud elama linna, ja külas, kus nad ennem elasid, ei olnud Päästearmeed. Aga ometi tundus lipp temale iga kord nii imelisel tuttav.

Mõni aeg hiljem kohtas Liisi päästehvitseridega, kes kutsusid teda lastekoosolekule. Ema lubas teda minna, kui see ei meeldinu temale. Liisi leidis peagi oma suureks imestuseks, et emal ei olnud kunagi aega kuulda seda, mis juhtub Armees. Muidu oli ta nii huvitatud kõigest, mis juhtus tema tütreaga, ja Liisi igatses, et ta võiks jutustada talle armsast kaptenist ja leitnandist, kes olid nii kenad ta vastu.

Emalt küsiti, kas Liisi, kes sai päästetud, ei võiks võtta osa teatud demonstratsioonist. Ta ütles oma mehele, et ta on kurb, et Liisi on nii vaimestatud Armeest. Isa vaikis targasti.

Rõõmuga läks Liisi harjutustele ja tegi oma kõige paremat. Kapten tundis Liisi armastust lipu vastu ja andis temale deklameerida luuletuse lipust. Teises numbris pidi ta kandma lippu, kuna teised lapsed laulsid.

Liisi luges oma luuletust kord korra järele, kuni ta oskas seda pääst. Ta tahtis lugeda seda nii selgesti ja vigadeta kui iganes võimalik, sest see rääkis ju tema armsast lipust, mida ta armastanud esimesest korrast, kui ta nägi seda lehvimas tuule käes.

Isa oli lubanud tulla kuulama teda ja sosistas talle saladuse, et ta katsub võtta ka ema kaasa. Kuigi ema oli väga vastumeelne, ometi ta ei hoidnud vaeva valmistades Liisile ilusa väikese kleidi punase vööga.

Liisi oli kui tuli ja leegid sel päeval, mil demonstratsioon pidi olema. Ta võis vaevalt seista paigal, kui ema riietas ja kammis teda korralikult. Mõned teised tüdrukud tulid tema järele ja siis läksid nad rõõmsasti jutledes korpusesse.

Suur rahvahulk oli kogunenud ja Liisi tundis ennast natuke närvilisena. Lõpuks tuli tema kord ja tema astus publiku ette. Ta nägi oma isa, kes naeratas julgustavalt temale, luges oma deklamatsiooni selgesti ja aeglaselt, punastas, tegi nixu ja jooksis siis ruttu platvormilt.

Teine number, milles ta esines, oli üllatus ta vanemaile, iseäranis aga emale. Liisi tuli platvormile punases pluusis ja Armee bonetiga päas. Ta kandis lippu ja teised lapsed laulsid: „Mulle pakuti mõnusat teed jne.“ Iga salmi lõpul näitas Liisi käega lipule ja laulis üksinda viimaseid ridu: „Ei armsast lipust lahu ma, ei — parem surma läen.“

Tema lapselik hää kostis üle terve saali, ema vaatas oma mehele, punastas ja lahkus ruttu saalist. Hiljem jutustas ta ise kaptenile, et mitme aasta eest laulis ta ise sama laulu, viimane kord siis, kui Liisi väikese lapsena pühendati avalikult Jumalale. Aga ta oli ära langenud Jumalast, ei olnud valvanud ja lõpuks lakas külastamast Armeed.

Kui nad nüüd olid tulnud linna ja ta pani tähele Liisi huvi Armeele, oli see toonud ta meelde palju õnnetuid mälestusi. Kui ta siis hiljem nägi Liisit laulmas ja vaatamas austusega lipule, puudutas see

teda nii, et ta mõni aeg hiljem tuli tagasi Jumala juurde, et uuesti teenida Teda Armee lipu all.

Liisi on veel täna õnnelik sõdur meie armsas Päästearmees ja hoiab lipu kõrgel.

Saatana köidikud.

VANA legend jutustab mehest, kes müüs oma hinge saatanale. Tingimused olid: Teatud arv aastaid pidid kõik mehe soovid täituma, aga kui kindlaks määratud aeg on möödunud, siis ta on ka kaotanud oma hinge.

Agas kui aeg oli jõudnud, tundis mees, et ta ei taha täita oma osa lepingust, ja küsis saatanal, kuidas ta võiks vabaks saada needmisest. Vastus oli:

„Kui sa nead Jumala, lasen sind vabaks.“

„Ei,“ vastas mees, „ma ei või ialgi neada Teda, kes on armastus. Anna mulle midagi, mis pole nii hirmus.“

„Noh, siis tapa oma isa,“ ütles saatana, „ja sa oled vaba.“

„Ei,“ ütles mees, „see on liig kohutav isegi mõelda. Nii suurt roima ma kunagi ei või lubada enesele. Kas ei leidu teisi tingimusi?“

„Veel üks,“ ütles saatana pärast mõtlemist, „sa pead enese täis jooma.“

„See on ju päris kerge asi,“ vastas mees. „Ma ei või tappa oma isa ja ei taha neada Jumalat, aga enese täis juua, seda ma võin, ja kui ma saan kaineks, on kõik jälle korras.“

Nii läks ta ja jõi ning joobnuna koju tulles kohtas ta oma isa, kes tegi talle etteheiteid, mis süüitas tema meele, nii et ta tappis oma isa, neas Jumala ja siis langes maha surruna.

Minu pühituse kogemus.

(Alguis 5. lk.)

täiesti töövõimetu. Sarnane rist oleks mulle enamalt paistnud liig raskena, aga sel ajal oli mulle küll Jumala armust.

Mu süda igatseb Issanda järele, ja sel mõõdul kui ma otsin Teda südamlikus, ustavas ja vastupidavas palves ning uurin usinasti Püha Kirja, täiendub Tema armutöö minu hinges.

Meie võitlusväljalt.

Korpuste teateid.

Tallinna II.

Esimese kuu aastal 1935 oli õnusturisikas selles suhtes, et hingi on saanud päästetud. Siis võib tõesti öelda: Halleluujat, kiitus Issandale!

Oleme kiilt tunda saanud, et Temata meie töö ei saada midagi korda, olgu see nii tõsine kui tahes, aga kui Tema paneb oma käe hinge pääle, siis sünnib ime.

Kristuse vereväs tahame võidelda ja Tema nimel hästi tarvitada aega, juhatahes üksikuid ja rahvahulki Jumala juurde, teades, et kellelgi ei ole palju aega.

Täitku Issand igi päästesõdurit püha hoolega ja armastusega!

M. Blees, kapten.

Tallinna III.

„... ma olen sind imetähaks pannud Israeli soole.“ ütles Jehoova prohvet Esekielele, kui Ta pani teda seisma kohale, kus ta pidi korduvalt meelde tuleutama Israeli rahvale nende pattu ja ülekohtu ja näitama hirmsaid tagajärgi, mis on paratamatud olles lahutatud Jumalast.

Meie aeg kajastab aega, mil prohvet elas. Samad tarved, samad nõudmised Jumala järele. Aegajalt Jumal saadab välja hukkuva inimkonna hulka elavaid hoiatusmärke või seab üles päiku, kus korduvalt hoiatatakse, manitsetakse. Kuigi neil hoiatusmärki del pole väärtust maailma silmis, täidavad nad oma ülesannet usatavalt. Eesõiguseks on, et see väike korpust, kus töötan, võib olla sarnaseks hoiatusmärgiks pattudes hukkuvatele hingedele ja otsekohe seks teentäitjaks Taavasse Kodusse ja Kindlusesse.

Vaatamata sellele, et vastupanu on üldine ja püütakse tühistada Jumala olemasolu, siiski koguneb

õhtu õhtu järele inimesi, kelle igatsus on kuulda Jumala armastusest. Nii mõnegi silmas peegeldub igatsus jätta patuelu ja hakata elama elu, uut elu, mis oleks Jumalale meelepärane. Sageli võib kohata inimestega, kel südala täis rahutust, ärevust. Kuigi seda püütakse panna maiste murede, raskuste arvele, ometi on selle püütu kuskilt mujalt, sügavamalt, ja palju tõsisema iseloomuga. Jumala hoiatused, manitused on kosnud ja hing otsib teed välja vabadusele, tervisele. Selle tagajärjel on mitu ustustanud loobuda patuelust, kahetsenud oma süüid ja tõotanud elada Jumala abiga paremat elu.

Möödunud kuu alul oli meil rõõm osa võtta ohvitseride koosolekust, millest võtsid osa kõik Eestis töötavad ohvitserid ühes diivisi komandör major Lockyeriga Riias. Ühel õhtul juhatas major Lockyer ka koosoleku meie saalis, millest võtsid osa kõik ohvitserid. Koosolekul oli häa vaim. Rahvast oli kogunenud rohkesti. Tundus, nagu ei tahakski üksteisest lahku da, nii häa oli olla koos.

Nüüd, kui oleme jälle laiali, igaüks oma ülesand, on meil see teadmine, et Jumal on igalpool ligi. Tema õnnistused ei olene arvust, vaid sellest, kuidas igatseme Tema liigolu ja teeme Tema tahtmist.

S. Muusekanf.

Tartu.

Issand on ehitanud meid vaimusõjariistadega ja saatnud võitluse, ülesandega võita kurjust ja juhatada eksvaid inimhingi Kris-

tuse juurde. Oleme püüdnud kõike seda teha ja sirutada võitluse järele, kuigi selle saavutamise ei ole nii kerge ja nõuab tööd.

Siiski meie ei arvesta raskuste ega tööga, vaid võidupalgaga, mida kord saame Tema käest, kes on ise meid kutsumud ja valinud selle tööle. Koosolekud on olnud õnnistatud ja järelekoosolekuid rääkides inimestega on nii mõnegi südamesse löönud Issanda kaheterane mõök nii, et nad on hakanud mõtlema igavestele asjadele ja otustanud end anda Päästjale.

Sellepärast meie ei jäta enne, ei väsi ka, vaid hüüdsõnaks jääb: „Tartu Kristusele!“

Joh. Padar, prooviltn.

Võta seda ja anna veel seitsmele!

NAGU jutustatakse, elas kord pühal maal keegi mees nimega Eliab. Ta oli niihästi rikas kui tark, aga ei olnud siiski rahuldatud oma eluga. Ta soovis välja surra. Siis tuli keegi jumalamees tema juurde ja näitas talle taime, millel oli terendav jõud.

Aga Eliab vastas: „Mis väärus on sellest minule? Mu ihu on terve, aga mu hing on haige. Mulle on kõige parem surra.“

Aga talle vastati: „See taim teeb hääd su südamele. Võta seda ja anna veel seitsmele haigele inimesele, ja pääle selle võid surra, kui tahad.“

Eliab tegi, nagu temale kästnud. Ta otsis üles vilesaid, raviv haigeid ja aitas vaeleid oma rikkusega.

Mõne aja järele tuli jällegi jumalamees ja ütles: „Siin on surmarohi, nüüd võid surra, kui tahad.“

Aga Eliab vastas kiiresti: „Jumal hoidku mind selle eest! Mu hing ei igatse nüüd enam surma järele; sest nüüd ma saan ural elu mõtteta ja sisust.“

Vaata, nii on lugu. Kes aitab teisi, saab ise rikkaks.

Mööga ja kilbi brigaad.

Püblitekstid veebruaris.

Lunka ev.	N. 14.	4:31—44
R. 1. 1: 1—10	R. 15. 5: 1—11	
L. 2. 1:11—23	L. 16. 5:12—26	
P. 3. 1:26—38	P. 17. 5:27—39	
E. 4. 1:46—56	T. 19. 6:12—26	
T. 5. 1:57—66	K. 20. 6:27—38	
K. 6. 1:67—80	N. 21. 6:39—49	
N. 7. 2: 1—20	R. 22. 7: 1—10	
R. 8. 2:25—38	L. 23. 7:11—23	
L. 9. 2:39—52	P. 24. 7:24—35	
P. 10. 3: 1—9	E. 25. 7:36—50	
E. 11. 3:10—22	T. 26. 8: 1—15	
T. 12. 4: 1—15	K. 27. 8:16—25	
K. 13. 4:16—30	N. 28. 8:26—39	

3. veebr. Meie veteraanid ja pensiooneeritud ohvitserid.
10. „ India ja Tseilon.
17. „ Eeseneisaralgamise näidala jõupingutus.
24. „ Ida-, Lääne- ja Põhja-Aafrika.

Varjatud süüd.

PAULUS räägib päevast, mil Jumal mõistab kohut ka selle üle, mis on varjatud inimeste silmade eest.

Meil on kõigil varjatud saladus meie rinnus, meie salajasest mõtet iseenese kohta või teiste üle, meie salajasest igatsusest, kõik, mida varjame teiste eest. Palju nende asjade seast on sarnased, et meie ei tahaks mingisuguse hinnaga eest, et teised saaksid teada seda: suured enesearmastuse mõlled, kurjad hirmud, pahad harjumused, tumedad mälestused.

Meie võime varjata neid teiste eest, võib olla isegi neid korda unustada, aga Jumala ees meie ei suuda neid varjata. Meie ei suuda muuta Tema kindlaid elumäärusi. Tuleb päev, mil meie üle mõistetakse kohut, mitte selle järele, mida võib näha silmaga väliselt, vaid meie südamesaladuste järele. Meie palg ei ole sarnane kus meie näime oleval, vaid millised meie oleme.

Mõne aasta eest juhtus hirmus raudteoonnetus, üks raudsildadest varises kokku. Keegi ei pannud midagi tähele, väitselt seisis sild sama tugev ja häa. Aga kuskil varjulises paika oli tulnud rooste, mis jatkas oma väikset tegevust, ja ühel päeval sai ta silmski hirmuärataval viisil, kui kate võeti ära peidetud hävinemistöötl.

Samuti läheb inimestega, kellel on salajas peidus rooste hingel, mille tõttu neil on patukavalused, millest nad ei lahku, ja hirmsad hirmud, mida nad ei taha kuidagi maha jätta. Varem või hiljem tuleb päevalohele, kes nad on tõeliselt. Vahest järsku kõikide silmade ees, teinekord vähehaaval.

Suhtub ka, et Jumal on pikameelne. Aga lõpuks tuleb päev, kui peame minema igaviku selgusse, kus võetakse ära kõik katted meie elust, siis seisab sääl, kel on võti meie saladusterruumi, ning kõik saab avalikuks.

Sellepärast meie ei pea mitte petma iseenast, olles rahuldatud näie välimusega ja osavusega ning inimeste lugupidamisega. Meie peaksime minema salajasse ja olema üheskoos Jumalaga, läbi katkudes, millised meie oleme tõeliselt, meie sisemise elu poolest. Ja nii võime avada oma sisemist varjatud südameelu Temale, kellel on tahtmist ja jõudu meie uuesti-sünnitamiseks, see on Jeesusele Kristusele. Kui Tema võib tulla meie südamesse, mõista kohut meie süüle ja andestada neid, siis alga sääl salajas paigas uus, Jumalale meelepärane elu. Siis võime julgusega vaadata päevale, mil Jumal mõistab kohut kõigile, mis on salajas inimeste eest. Siis meil on elu varjatud Kristusega Jumalast.

Tunnistus.

„TEIE TEED EI OLE MITTE MINU TEED, ÜTLEB ISSAND.“

Olen kogunud nende sõnade tõe, ja kui sina, armas sellsiine, leiad neis ridades ka iseenast, siis tahan öelda sulle: „Haara hinni ristist, nii et sa ei libiseks tagasi ja ei jääks teel maha!“

Vahest on raske eraldada Jumala häält kõikide teiste häälte seas. Kas sa tunned sarnaseid häält: „Sa ei või seista Armees usuga, mis sul on!“ — „Sa oled seotud vaimus, sa ei ole õigel teel sääl, kus sa oled!“ „Sa ei saa tarvitada vaimulikke andeid, millest ümbel räägib!“ jne. Ja, tead sa, armas sellsiine, samasugused häälde rääkisid minule neli aastat.

Lõpuks otsustasin lahku da Armeest, et olla „vaba kõigist köidukust“. Siis ütlesin iseenesele, et nüüd olen vaba usklik ja kõik läheb hästi. Aga ma tuln sügavamasse hädasse, kõik võeti mult ära. Sattusin sügavasse kahtlusesse, ja siis nägin, millist teed

Jumal tahab, et peaksin minema. Võitlus oli raske. Küll ma ütlesin enesele: „Es itäigi enam Armeesse!“ aga olen rõõms, et tänana võim öelda kõigest südamest: „Tänu Jumalale kõige eest, mis olnud!“

Olen vabastatud usklik, aga mitte sel teel, kui ma ise mõtlesin. Ei, Armees kahetsuspingil omasin teadmise, et Jumala tahtmisel pean olema sõdur Armees, ja peale selle olen omanud Jumala õnnistusi ja kogunud Vaimu juhatust. Kõik kibedus ja kahtlus on täiesti võetud ja olen rõõms seisles võitlujate ridades.

Kui Jumal on kutsumud sind sõduriks, siis pead minema seda teed, või jällegi olema rahutu hingega. Ilma pühituseta ei või ükski näha Jumalat, ja Vaimu suurim and on armastus, ja veri on meie võidujõud.

Keegi sellsiine.

Kõlaga kiidulaulud Jumala auks!

1.

I. M. 236.

1. Oh kuula, hing, kuis kostab sõjalaule Nüüd läbi maa ja uksele uksele. Need suured töed, mis jutustavad heidest sest sõjast, kuni lõpp saab patule.

Risitud tules Päästearmee, :;: Maailma võitkem nüüd tule, verega. ;;:

2. Nüüd edasi! Maailm me laulu kuulka, Kõik hinged, Jeesus kutsus rõhitud. Ja pimeduses kostab laulukaja, Viib koju rändajaid ning kadunud.

3. Nii kaugele kui kõuekõnnin, ka jab Meil sõnum päästava armu tänu-seat. Kõik mures hinged valkseit põlvitavad Su ees, oh Issand, oma nõtru-seat.

4. Siis, võitjad, pärast kuis tavat võitlust Aupäev on koitmas, mõõdas patuöö. Me võitlusihit on — päästa hingi patust, Siis langeb saatana, tema riik ja töö.

2.

I. M. (uus) 458.

1. Mis teigi Jeesus minu eest? Ta jättis Kanaani, Ja suri ristil minu eest, Et mul saaks osaks Kanaan. Sääln on mul paljaks võidukroon, Kuldkeelkaks Kanaani, Ning võidunalm sääln ootab mind, Oh tulge Kanaani.

Taevalgi Kanaan, Oh imeluis Kanaan, Me Kanaan, see on õnnis maa, Oh tulge Kanaani.

2. Kui põia rahva hulgas kord Ma jõuan Kanaani, Mu Lunastaja, sulle siis Mu laulust helab Kanaan. Sa hõlgad, minu Jeesus, sääln Aujärjel Kanaanis Ja kutsud oma lapsi siit Su juurde Kanaani.

3. Oh patune, sa pööra nüüd. Ja otsi Kanaani. Sünd teretamas ingliskoor Sääln õndsas Kanaanis. Oh tule päästmisõle, Mis voolab Kanaanis. Au-hilgus selgest ümbritseb Mu Jeesust Kanaanis.

3.

I. M. (uus) 421.

1. Kindel paik minul Jeesuse Päästearmees, Et patuga võidelda sääln. Käime vabadustele, saatana põgeneb eel, Hingi Päästajale võidame kõik.

Jah, Jeesu eest ma seisan vaid, Keek võitlusemõllu, tormisid, Kus Jeesus viib, ma jälgin ka, Ta eest, jah seisan Jeesu eest.

2. Meil on armastust patuse, kadunu eest Ja sõdime patuga siin, Päästesõnni hüüd kostab kõigile nüüd, Et nad tunneks, kui hää on Ta arm.

3. Jeesus lepitab meid, suri ristil me eest Ja lunastab maailma süüd. Üles tõusis Ta siis, elab praegugi veel, Päästab kõiki, kes Temale truud.

4.

I. M. (uus) 203.

1. Läbi maade käime väes, Vaimu-mõõka hoides käes, Võitlustunnil palvetades valvame, Armu tiivul lendame, Hingi surmast päästame, Valgust hoida neile jõudu anname.

Võitva Jumal-Pojaga, Kes meid pesnud verega, Häda kaotes, Patust päästes, Läbi maade käime väes.

2. Oma valgus-Issandat Kõigest hingest teenime. Tema käsivars toob päästmist vaestele. Nad Ta rinnal toetuvad, Tema rahu maitsevad, Andestust Ta tootab halvemalegi.

3. Läbi maade hügeme, Patuväe võidame, Päästajal kiitust ika toome hõisates. Kui sin võitlus lõppenud, Miljonid on võidetud, Näeme võitnud sõpru, kes ju läinud eel.

5.

I. M. (uus) 341.

1. Kõik läheme päästmise allikail nüüd, Neis vesi on parem kui mujal on see. Sääln Janus joo sõdur, säält rahu ta saab. Sest Januse päästmiseks vett toome säält.

Üles too! Üles too! Rohkem too! Rohkem too! Lase täita nõu, jah üleni. Sest vett on kõigil küllalt — joo!

2. See vesi on hingele, ihule hää, Ta südamele lootust ja rõõmusid toob. Nii kosutav, magus ja selge see jook, Ja allikad avatud päeval ning ööl.

3. Nii rõõmuga toome säält alati vett, Ja hõisates laulame Issanda ees, See vesi on ime, mis taevast on tulnud, Ta surmast meid päästab, kui maitseme kord.

4. Neis allikais voolamas rahu ja rõõm, Sääln taevane armastus peegeldab veel. Neis jõudu ja rahu on lõpmata hulki, Nad võitluses Jumala väele on toeks.

6.

R. M. 119. I. M. (uus) 227.

1. Laulame kõik nüüd ühtlasi: Jumal on hää! Rahvaste bulgad, ingliskoor: Jumal on hää! Ärgaku liies magajad, Et vere läbi päästmist saaks, Siis kiituses kõik laulaksid: Jumal on hää!

:;: Jumal on hää! :;: Laulame kõik nüüd ühtlasi: Jumal on hää!

2. Laulgem, et kõlaks igal pool: Jumal on hää! Armulaud taevaks kaetud meil: Jumal on hää! Veri meid patust puhastab, Vaim meile valgust, elu toob, Seepärast kõlab laulukoor: Jumal on hää!

3. Issand on sõbraks, Isaks meil, Jumal on hää! Öndsate osa taevaks sääln, Jumal on hää! Ta arm on meile täielik, Meid igast murest läbi viib. Avanud taevause Ta: Jumal on hää!

7.

I. M. (uus) 355, 356.

1. Kiida Jeesust, mu hing, Tema päästnud on sind, Ma, kes olin kord ori, nüüd olen Ta vend.

Halleluuja, au ja kiitus! Halleluuja, aamen! Halleluuja, Issand Jeesus, Sinu oma nüüd ma.

2. Talle vere sees ma Leian halastust nüüd, Ristisambas Ta maksnud mu patud ja süüd.

3. Üles tõusnud on Ta Surmahauast, et ma Surmast päästetud saaksin siin Temaga ka.

4. Viimaks sinna ka läen, Kus Ta palet ma näen. Tema silile siis igavest hingama jäään.

8.

I. M. (uus) 226.

1. Sääln parem maa, nad ütlevad, :;: Ilus maal :;: Kus patt ja häda puuduvad, :;: Ilus maal :;: Sääln õhus laulud kõlomas Ja inglid tiivul hõljumas. Kuldkaandil riigis kaunimas :;: Ilus maal! :;:

2. Ei pilved kata taevast sääln, :;: Önnis maal! :;: Ei pisar läigi palge pääl, :;: Önnis maal! :;: Nad joo vad armuõjgedest Ja osa saavad Jeesusest, Kes kaunim taeva ludest, :;: Önnis maal! :;:

3. Ei kiskjaid loomi, kuritööd, :;: Sinna saa. :;: Surm ega õudsed patuööd :;: Sinna saa. :;: Sääln on kõik pühad, laitmatud; Ei Jeesu vere päästamatud Ja oma patust pöörmatud :;: Sinna saa. :;:

9.

1. Taevast sääln inglite hulgas üks undis sai taevaks see: Jumala Poeg, atnõundind, Saab läkitud maailmale. Ja kuradi võimu ta murdma Nüüd lähem, kus tõotatud meil! Sest inglite hulk teda jälgib, Uks kullane avatud neil.

:;: Hoia lahti see kullane uks, :;: Oh, Jeesus, mu Jeesus, ma palun: Hoia lahti see kullane uks!

DIVIISI KOMANDÖRI MAJOR A. W. LOCKYER'I KÜLASKÄIK.

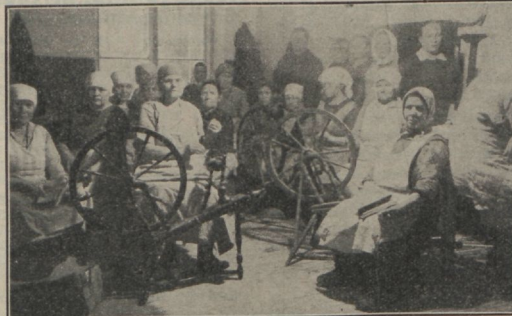
Reedel, 22. veebr. kl. 7.30 õ. Tallinna 1. Ühine sõdurite koosolek.

Laup., 23. " " 7.30 õ. Tall. 3. Päästmiskooosolek.

Pühapä., 24. " " 10.30 h. " 2. Pühitsuskooosolek.

Esmasp., 25. " " 7.30 õ. Tartu Päästmiskooosolek.

Kõik olete südamikult kutsutud osavõtma.

Viiburi töökoda kehramise tuba Soomes.

Viiburis, Soomes, on Päästearmeel muuseum ka töökoda, kus naised on tegevad mitmesuguste käsitöödega. Töökodus valitseb põhimõte: palveta ja tööta. Sääln saavad töötud naised tööd, õpetust ja võivad tunda kristlikku armastust.

2. Karjastel, kes olid väljal, Sääln taevane au paistab ees. Siimeon Issandat kiidab, Ja Hannal on rõõm hinge sees. Ja kalurid Tiberia järvel, Kes kohtasid Issandat teel, Maria ja Marta, kõik leidsid: Uks kullane avatud veel.

3. Siidoni katsus üks naine Kõrri Issandat puudutada. Püüdisõhiseid kinnime, See väone ja halvatud mees, Ja rõõvel, kes ristile pöödu, Ja kerjus Partimeus teel, Kõik hädas nad hüüdsid ja leidsid: Uks kullane avatud veel.

4. Täna ka lahti veel seisab Uks kullane sulgegi siin, Õde ja vend, sa kes ruttad Sel teel, kus on hukatus, piin. See surr, valge hulk taevaranal, Kes võitnud ja läind meie eel, Sul saadab just nüüd selle sõna: Uks kullane avatud veel!

KOORID.

1. Jumal mu varjupaik, Ta on mu rahupaik, Ma armus hoitud nüüd Ta tiiva all.

2. Elupäike, elupäike! Püha rahu Kristuselt mul on. Kui Jeesus siidant omal sal, Pääske valgus hinge sees.

3. :;: Kui Jeesus ligi teil :;: Päästetaks hingi ja ärkamist on Kui Jeesus ligi teil.

4. Jah sääl on :;: rõõm :;: :;: rõõm hinge sees. :;: Au Ta nimele!

5. :;: Tõotes Su eest, :;: Alati, us-tavalt, tõsiselt Tõotes Su eest.

6. Issand, sinu jalge ette alandu-se laskun ma. :;: Kuuldes kõike, mis mu kohus, Päästja tahtmist täites ka. :;:

7. Uks armastusehüüd ja puutori vabaks saab, võis samm tal abiks on, Siis unest võiks ta ärgata. Üks palve aitab veel, Ja tema abel murdub viit. Ja taevast, ma on rõõmas kõik, et patust pääses hing.

8. Sääln Päästja jalge ees Arm leib oma taevate. Koormad kadunud, 66 on päevaks saand Sääln Päästja jalge ees.

„SOJAHÜÜD“ VÕITLEJATE AUNIMESTIK.

Nr. 66 — Jaanuar 1935.

Ohvitserid. Ltn. V. Muul 75, kapit. J. Matveus 50, ltn. J. Padar 40, ltn. A. Tennen 35, kapit. H. Eimann 35, ltn. S. Muusekant 30, ltn. H. Panso 30, kapit. M. Bles 25.

Allohvitserid ja sõdurid. Seers. F. Leemann 40, sekr. J. Kanter 40, muusek. M. Ernits 32, envoi. L. Bakul 30, sõd. J. Tennen 30, sõd. Eimann 25, seers. L. Rattik 25+25.

Otsitakse

Viljo Liukku, kes läks noore poisina 1917. aastal Põhja-Venemaale Murmani raudtee tööstusse ja kellest pole kuulnud midagi päale selle. On kuuldusi, et ta viibivat Eestis, kas Tallinnas või Tartus. Ta on umbes 30 aastat vana või natuke üle ja ameti poolest kingsepp. Kui keegi teab midagi ülalnimetatud isikust, palume lahkesti teatada järgmisel addressil: Major Lockyer, L. Kenina iela 32, dz. 3-a Riga, Läti.

„SOJAHÜÜD“ ilmub 1 kord kuus. Tellimise hind postiga aastas 2 kr., ½ a. 1.10 kr. Üksiknumbr 15 snt. Vastutav toimetaja: envoi. L. Bakul. Väljandaja: Päästearmee. O.-ü. „Vaba Maa“ trükk.